

Peter jäi nüüd issa jure foio, ja olli sureks abbiks. Keik lüks hāsti weski sees fōrda, ja rahwas olli wāgga rahhul mōldri tōga. Temma satis head kaupā ja nāppi-missēst ei olnud ūhtegi katsda. Weski rahwas ellas issekeskis sōbrusēs, ussi-nussēs ja jummalafartlikko mele sees. Waidlemissēst, riust, wandumissēst ja mōl-lamissēst ei olnud ūhtegi nāhha egga kuulda. Nenda kui issa ja emma rōōmsad ja ōnsad ollid omma falli poia Peetri pārrast, nenda rāfisiid weski orjad issekeskis auustamis-sega temmast ja ūtlesid: Moor mees on ehk weel lahkema melega innimenne kui wanna pappā issegi.

Ūks aasta olli nenda rahho sees mōda lāinud. Petri kahhekūmne kahhe aastase sūndimisse pāwal istuud toas issa ja emma teine teise fōrwas; se olli ūhhel pūhhapāwa ōhtul. Peter olli lāinud ennast jallutama. Siis ūtles mōlder: Ma ei tea mitte, mis se on, armas naene! Sest aiast sadik, mil ollen haffanud, kuekūmnet kāima, on

se mul hopis rasķem luggu, suremat tōōd kätte wōtta. Mis arwad, eks olleks parras aeg, ennast ammetist lahti lūa, ning puh-kamisse pōlwese ennast anda? Ūhhe priiske ausa minnia kādē passiksīd meile molles-mattele kui wāgga meie wannodussēs. Emma waius peaga, mōtles Ewa peäle ja ōhķas sepārrast, et ei teādnud nüüd mōnned head aastad jo temmast ūhtegit. Ta kartis pealegi, et waene laps ei olle mitte mehhe mele pārrast. Taat-haffas jälle: „Mi ūsna wannad meie ei olle om-meti weel mitte, et ei saaks lota, poia lapsi nāhha.“ Kūllab nenda on, ūtles eit, ja silmad hūlqasid rōmust te mōtte pārrast. „Siis olleme“, ūtles wannamees, „pea-asja pārrast issekeskis ūhhes nous; kas agga ka teise asja pārrast, sedda saab peagi nāhha. Minno arwates peaks poeg ka se peäle mōtlema, et norik nattukest kasaannet maia sisse tooks.“ — Kas se on siis hād-daste tarwis? kūsķis naene. Minna arwan, ūllemat asja ollwad, et minnia priisk tō-